

ποιηθῶ. Κατὰ τὴν παράκλησίν σου λοιπὸν διατηρῶ, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν παιδαγωγὸν εἰς τὰ καθήκοντά της· ἀλλ' εἶναι φανερόν εἰς ἐμέ ὅτι, ἂν καὶ ἡ δυστυχία σὲ κατέλαβεν ἐν τῇ νεκρᾷ σου ἡλικίᾳ, δὲν ἦτο προωρισμένη διὰ τὴν μικρὰν θέσιν ἐν ᾗ εὐρίσκεσσι. Ἀπὸ τοῦδε θὰ σὲ μετχειριζώ-

στερήσει τοῦ νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα της, ἀλλ' ἤθελε λαμβάνει πάλιν τὴν ἀθλίαν τροφήν, ἥτις συνίστατο, ὡς ἐρρέθη, ἀπὸ ἀθλίου ζωμοῦ, ὕδατος καὶ προστύγου ἄρτου. Ἡ κυρία βεβαίως ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀποποιήσει τῆς κόρης τοῦ νὰ ὠφελήθῃ τῆς καλωσύνης της, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐκβάλλῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΟΥΡΚΟΣ [Ἦδε σελ. ὀπισθεν]

μεθ' ἐν τῷ φρουρίῳ τούτῳ, ὡς θυγατέρα μου· ὁ δὲ σύζυγός μου δὲν θέλει ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην.» Ἡ Ῥίζα ἐφαίνετο λίαν συγκεχυμένη· ἀπορούσα δὲ τί νὰ ἀπαντήσῃ, ἔμεινε σιωπηλή. Τὸ νὰ παρκετῇ τῆς ὀπηρεσίας τοῦ θυρωροῦ οὔτε νὰ συλλογισθῇ ἠδέναιτο· διότι τοῦτο ἤθελεν ἔχει μόνον τὴν

της, εἶπε· «σοὶ παρχωρῶ ὅσον καιρὸν θέλεις νὰ σκεφθῇς κατὰ πόσον δύναμαι νὰ σοὶ εἶμαι χρήσιμος ἵνα σε εὐχαριστήσω· εὐχαρίστως θέλω πράξῃς ὅ,τι δύναμαι δὲ ὅπως δείξω τὴν ἀγνωμοσύνην μου. Δύνασαι δὲ νὰ ἐργασαι πρὸς ἐμὲ ὅποτε δὴ ποτε θέλῃς.»

[ἔπεται συνέχεια.]